

kabát kandalló jaj mi kell még
zenészó ólomszürke esték
lányunk beszél már kérdezem
nincs pénz sáros út elviszem
elviszem meghozom virággal
habos fák lobognak utánam
paskolnak forró záporok
zöld falka zúdul hallgatok

SIMAI MIHÁLY

KŐFOLYOSÓ

Hát éppen május gyalázná meg így
önmagát azzal hogy mindent elveszít
hogy szirmai beletombolva a földbe
lesújtvá lombjait
ilyen halált cikáztat mindkettőnkre

Hát éppen a virágos törne
óra a születendőre
kit teremtettünk jég-januárban
akinek szemedet hajadat szántam

ki ruhából dombosan földereng
Hát éppen május alázna meg
bennünket akiknek példájára
körül a síkon gyönyörű
élni-akaró kupolákat emelt

Mint akkor édes
véres az öled
de jaj
miféle vér ez

Mentőautó kékes lidérce
sikolyod im kitűzve
piros süvítés a városon
csattogó veszélyvércse

mentőautó kékes lidérce
görnyedt klinikai éj lidérce

Jaj lélekben megtizedelve
kintől haláltól megkísértve

Ezt a szerelmet ezt a gyereket
ugye lehet lehet lehet

Mindent megteszünk érte

Kőfolyosón kopog a remény térde

Villan a morfium kegyelme
ködeit gyötri az érbe

Kőfolyosón kopog a remény térde

s leng a talán
beburkolózva
fagyosan fehérlő köpenyébe

Aludnod kellene már fiam
gyógyít ez a pólya ne tépd el
Nyugodj már fiam
mért záporozol megint a késsel
Miért zokogtatsz a hurkos kötéllel
tüskés bűgőcsigáddal mért nem vigyázol
hát nem ér neked a szó még meddig
még meddig játszol
Te te a szívemmel úgy labdázol
mért ütöd ha érted ver
Jaj nekem a fejed felöklel
Gonosz vagy gonosz
jaj jaj
megállj csak

de miket is beszélek egyetlenem
szerelmem szentem játssz csak játssz csak
szóval se bántlak
ha ráfeszülsz is a méhemre
roppantó pántnak
tiéd rommá is tombolhatod a testem
csak bajod bajod ne essen

te koronatövis-kezű
te karmolva játszó gyönyörű
csak élj csak ragyogj bennem

Én meg akár egy otromba vaságy
olyan érzéketlen vagyok
hiába sikoltottad hogy ne engedd
ordítani se voltam ott
Százszor kitaláltam a gondolatod

s mégis magadra hagytalak
nem borultam a szemedre hogy
kisebbnek lásd míg világra-hozod
iszonyú árvaságodat
Kimerülten aludtam
gyáván aludtam
mikor már a műtőhöz útban
gördített kocsin a Faarcú

Sírtál

Azt hitték félsz
pedig a legnagyobb már rég túl voltál
mit számított a kés
hogy a nehéz
ajtók mögött bemosakodva fehérlik már
az új kínszenvedés

Te a legnagyobb már túl voltál
ágyéktól homlokig nyitott seb voltál
mert ablakodban véres kés virradt
villant végighasított a tudat
kristály-szikéje
Ez ez a mindennek-vége
nap

Feküdtél mosatlan varratlan
égboltnyi műtőlámpa alatt

Mint zuhanó a toronyperembe
kapaszkodott a méhembe
kapaszkodott az életbe
nem bírta tovább elengedte
s bizony meg se rezzent a föld
május virágzott kárörvendve
millió gyümölcs-csecsemőt
s szoknyáját köldökig fölhajtvá
éppúgy riszált szélben a smaragdszajha
mint három nappal azelőtt

Majd majd föloldódik az időben
ez a füstölgő miért
majd a keserű szitkok is
elhamvadnak a számon

A kismamaruhákat mégse
alakítsd vissza kislányosra
szerelmem
szerelmem

Csüggeteg kelyhük csak vára kozzon
mint testem és tested a teljességre
Zöld szél verdes

A néma kőfolyosón
kopog kopog kopog a remény lépte

VERESS MIKLÓS

erdő a vadaknak

bezárva mindenféle hitbe
bezárva minden nagy csodába
pőre ég alatt kifeszítve
kinek keresztéről csüng a lába
és vért köpköd az éjszakába
úgy állok itt isten bohóca
nyomorúsággal takarózva
köröttem málna és szamóca
mint kitépott állatszemek
én szőlőkacs és szederinda
kigyózik hűvös homlokomba
mint bábuból lóg lomha kóca
zizzen a felzúdult vadonba
belsőmből minden szédület
már álmaimnak van csak láza
önkínzó félelmes parázna
mert nincsen ki meg ne alázza
csillaggá tartott szívemet
úgy veszek el a rengetegben
mint emberség az emberekben
a gyík arcomtól visszaretten
mert szemeim is elrohadnak
mint málna szeder és szamóca
ráng és ring isten bohóca
ahogy tépik a bogarak

ne zúgolódj mondom magamnak
nem vagy magad mondom magamnak
eszméim lassan szétszakadnak
állok a pőre ég alatt
karom az ág a madaraknak
szemem étek a madaraknak
erdő leszek minden vadaknak
ha már meghalnom nem szabad